

Ημερολόγιο Ασημάτων 534: Η Μυρσίνη που έφυγε /οι Γελοίοι που έρχονται

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάτων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

(...)να γράφεις κείμενα χωρίς τρέμουλο (...) για τα κουφάρια και τα περιττώματα των πεθαμένων στο δρόμο πουλιών (...) που θα γίνουν ποίηση

2 4.4.23 Έφυγε για πάντα η Μυρσίνη Ζορμπά, εργατική, δωρική, αξιαγάπητη. Λάτρης του βιβλίου, εκδότρια του εκδοτικού Οίκου Οδυσσέας, φύλακας άγγελος των απροστάτευτων παιδιών. Είχε διατελέσει ευρωβουλευτής και υπουργός Πολιτισμού, τελευταία σημαία μιας πολιτιστικής δημοκρατίας, όπως τουλάχιστον την οραματίστηκε. Ο θάνατός της επώδυνος και μακρύς, «Μια μαθητεία στο θάνατο που είναι όμως μάθημα για τη ζωή», τα λόγια του συντρόφου της Αντώνη Λιάκου, ο οποίος εκφώνησε τον επικείμενο μπροστά σε πλήθος κόσμου που την αγάπησε στο πάρκο Ελευθερίας, εκεί που βασάνιζε υπέροχα η ΕΣΑ επί χούντας -και η Μυρσίνη αντιστασιακή κι αυτή βασανιζότανε στα ύστερα με την επάρατο. Συγκινητικό και το τελευταίο της ηχογραφημένο μήνυμα απο-χαιρετισμός στους φίλους και συντροφους, στην ομορφιά της φύσης, στα πετεινά του ουρανού και μια μελαγχολική υπόκλιση στην Ανυπαρξία, όπου ου τόπος και στεναγμοί, ου Λόγος και βιβλία. Κι αυτό το κενό, αυτή η ανυπαρξία μοιάζει με το θάνατο του Ποιητή, όπου το τέλος μιας ζωής λαμβάνει νόημα καθώς υποκλίνεται πλήθος λαού και γίνεται η τελευταία πολιτική πράξη. Η οποία αποδεικνύει παράλληλα και το ποιόν της διαδόχου, της σημερινής υπουργού Πολιτισμού: Η λέξη «τιμή» δεν υπάρχει στο λεξιλόγιο της αξιοθρήνητης αυτής θηλυκής μανδαρίνου που δεν καταδέχτηκε να στείλει ένα στεφάνι στην προκάτοχό της. Η μικροψυχία της Μενδώνης στον κύβο.

25.4.23 Μοίρασμα φαγητού στα Πατήσια, από την κολεκτίβα της Καμπούργου 44, τρία λεπτά από το σταθμό η αλληλεγγύη σώζει το λαό. Και Amores Perros, η αγάπη είναι σκύλα, ζόρικη μεξικάνικη ταινία στην άλλη συλλογότητα Εκλάμψεις Χαρ. Τρικούπη 71

26.4.23 Τετάρτη. Γιατί δεν μένουν στα σπίτια τους, γιατί δεν μένουν στη χώρα τους κι έρχονται εδώ και μας παίρνουν τις δουλειές; -Ποιες δουλειές παίρνουν; 5.000 εργάτες επιστρατεύσαμε άρον άρον με σύμβαση για τρία χρόνια από την Αίγυπτο για να μαζέψουν ελιές! Στη βαριά βιομηχανία στον τουρισμό, δεν βρίσκουν άτομα για τα ξενοδοχεία τους και τις πανσιόν. Χάθηκαν και οι Αλβανοί με τα μεροκάματα πείνας στην αποικία.

Ούτε εγώ μένω στο σπίτι μου γι αυτό μπαίνουν και με κλέβουν. Πάω στο φίλο μου τον Αντώνη που έχει τη συνδρομητική και βλέπουμε ΠΑΟ-Βόλος και ΑΕΚ-ΠΑΟΚ πίνουμε μπύρες και τρώμε πίτσα, μιλάμε για τις εσωκομματικές διενέξεις και την άνοιξη που δεν είδα-

με, μου χαρίζει βιβλία κι εγώ μία φιάλη οίνου Μπουτάρη «Μπλε Τρακτέρ κυρ Γιάννη».

27.4.23 Εκθεση ζωγραφικής στο Artevisione στην πλατεία Κολιάτσου με συμμετοχή 37 καλλιτεχνών -πλειοψηφία γυναίκες 29- αλλά λίγα πράγματα μέσα σε τόση συσσώρευση. Ξεχωρίζω το έργο της Μαρίας Αθανασέκου για τον σαρκασμό και τη χαρά της... καλλιτεχνικής εκδίκησης! Η Αθανασέκου παρουσιάζει εγκιβωτισμένα ταφικά αποθέματα και γράφει: «Θέλω να πεθάνεις πρώτος όταν έλθει η ώρα σου. Μόνο να μάθω πώς. Για να δω αν υπάρχει ενεργειακός ντετερμινισμός. Αν αυτό που σπέρνεις το θερίζεις και το γεύσαι. Καμιά μνησικακία. Έχω τελειώσει με αυτά, μόνο για να μου λυθεί η απορία. Για να καταλάβω από τον τρόπο που θα τελειώσεις αν όλα ήταν μία παρεξήγηση ή τελικά όντως ήσουν το μεγάλο καθίκι που νόμιζα».

Το βράδυ θεατρικό «Frida Kahlo με σπασμένα φτερά», σε σκηνοθεσία Ανθής Χριστοθανασοπούλου στο Μπάγκιο Μέγαρο (που απορώ πως δεν το έχουν εκμεταλλευθεί ακόμη οι κατσαπλιάδες του τουρισμού).

28.4.23 Στην ανθοκομική Έκθεση Κηφισιάς. Άγριες ορχιδέες της Μαρούτσου και μία κυρία με τις καμέλιες.

Έχω το καινούριο ποιητικό σκεύος τεφλόν αφήνω επί του εδάφους τις μαργαρίτες μου και καρφώνομαι. «Αυτοί οι άνθρωποι δεν ήξεραν τον πατέρα μου», γράφει η ρωσίδα ποιήτρια Οξάνα Βασιάκινα σε ένα συγκλονιστικό ποίημα ποταμό:

«αυτό το ποίημα /θα το καταλάβουν όσοι έχουν σχέση με τη σύγχρονη ποίηση (...) ο πατέρας μου ήταν νταλικέρης/ μετέφερε νεκρά και ζωντανά κοτόπουλα καρπούζια τη σωλήνα/ κάποιες φορές το χειμώνα όταν δεν είχε τίποτα να μεταφέρει σταμάταγε/ στη στέπα για βδομάδες/ περίμενε /βδομάδες/ και κοιτάζε πώς άλλαζε η στέπα προς τη νύχτα και μετά προς το ξημέρωμα/ από μέρα σε μέρα/ η στέπα είναι όμορφη και υπάρχουν τόσοι λόγοι να την αγαπάς/ εγώ την αγαπώ γιατί κατ' αρχάς είναι αδύνατον να την κοιτάξεις για πολλή ώρα σε / πιάνει τρόμος και θέλεις να τρέξεις να τρέξεις να τρέξεις(...) //

πέθανε από AIDS/τον θάψανε στη στέπα με θέα τον παράδρομο της εθνικής(...) πέθανε από AIDS/και κάποιες φορές θέλω να σκέφτομαι πως η γυναίκα που τον μόλυβε (...)εκείνη η γυναίκα/ να εκτελούσε μία αποστολή εξουδετέρωσης των αντρών/πιθανόν όλες οι γυναίκες να ανήκουν σε μια τέτοια μυστική οργάνωση που εργαζεται μεταμφιεσμένη σε καταπιεστική τάξη//

οι γυναίκες που εμπλέκονται στην πορνεία είναι βομβίστριες αυτοκτονίας(...) θυσιάζουν τις εαυτές τους για χάρη όλων των γυναικών (...)τι ωραίος ρομαντικός τρόπος να τα συνθέσει όλα/ όμως ξέρω πως δεν είναι έτσι από AIDS πεθαίνουν τυχαίοι ξένοι ναρκομανείς/ ξένοι αστέρες της ροκ/ξένα μανεκέν/ξένοι γκέι/ ξένοι άνθρωποι/ όμως κανένας ο πατέρας ή ο αδερφός δεν πεθαίνει από AIDS/και κανείς δεν το ξέρει και δεν θα το μάθει εκτός κι αν διαβάσει αυτό εδώ το κείμενο/γιατί όταν ο φίλος του έμαθε ότι ο πατέρας μου πέθανε από AIDS απόρησε και είπε:/αλήθεια πίναμε από το ίδιο ποτήρι κι εγώ είμαι μια χαρά υγιέστατος//

(...)το ότι πέθανε από AIDS κρατείται επτασφράγιστο μυστικό

(...)περπατώ προς το Ηλεκτροτεάτρ και σκέφτομαι πως πρέπει νάχεις τόλμη/ να γράφεις κείμενα για νεκρούς γονείς και νεκρά παιδιά/ όλους όσοι δεν ήταν ήρωες, δεν πέθαναν από αυτοκινητιστικά δεν έπεσαν στον πόλεμο (...) απλά πέθαναν από φυματίωση, καρκίνο σχιζοφρένεια, AIDS//

(...)να γράφεις κείμενα χωρίς τρέμουλο (...)για τα κουφάρια και τα περιττώματα των πεθαμένων στο δρόμο πουλιών (...)που θα γίνουν ποίηση

Ένας άνθρωπος μου είπε/ότι η ποίηση είναι ένα πράμα τόσο καθαρό που δεν θα βρεις σ αυτή μια περιττή λέξη

Όχι σκέφτομαι/ η ποίηση είναι ένα μέρος να γλείφεις να τι είναι ποίηση/είναι μια πληγή στην πατούσα ενός σκύλου που γλείφτηκε

4.22 Διαβάζω το άτακτο έντυπο της Σχολής των Κακών Παιδιών. Ετοιμάζεται «Η Επόμενη Επανάσταση» και μία συζήτηση γι αυτή που θα προηγηθεί της σπουδαιότερης που έχει οριστεί για το ασανσέρ της πολυκατοικίας το οποίο δεν δουλεύει ποτέ. Η συζήτηση θα περιστραφεί γύρω από το τρίτο κείμενο στο βιβλίο, με τίτλο «Μια πολιτική για τον 21ο αιώνα» και θα διενεργηθεί στο εντευκτήριο Ευτοπία στα Εξάρχεια. Σκοπός μας μέσα από αυτόν τον κύκλο, να μάθουμε καλύτερα την προσέγγιση του Μπούκτιν γύρω από διάφορα ζητήματα, τα οποία είναι κομβικά για κάθε περιεχόμενο πολιτικής σκέψης, θεωρίας, δράσης και αγώνα.

Μα πώς θα γίνει παρακαλώ «Η Επόμενη Επανάσταση»; Θα γίνει τηλεφωνικώς; Με κινητά; Με οπτικές ίνες διαδικτυακά; Με πυραύλους εδάφους εδάφους; με κατσαρόλες; Από ποιους; Από τα ρομπότι, τους ορνιθοσκαλιστές και τους αρουραίους των καναλιών; Κάτι θα γίνει θα δεις [...]